

venie § 391 tr. zák. Je tu dôvod zmätočnosti stanovený v § 385, č. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto Najvyšší súd pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval čin obžalovaného za zločin podľa § 391 tr. zák.

Čís. 5082.

Předepsanou služební přísahu už vykonavšího lesního hajného, pověřeného agendou polního hajného, netřeba pro tuto agendu znovu vzítí do přísahy.

(Rozh. ze dne 18. září 1934, Zm IV 8/34.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti R. H., obžalované z přečinu násilí proti orgánu vrchnosti, zamítl zmáteční stížnost obžalované.

Z d ů v o d ů:

Na základě důvodu zmátečnosti podle čís. 1 a) § 385 tr. ř. namítá stěžovatelka, že nebylo v průběhu trestního řízení zjištěno, že hajný V. Ch. složil přísahu, resp., že přísaha, která se vykonává v každém roce na dobu příslušného hospodářského roku, ještě trvala v době, kdy výkon byl proveden. Podle skutkového zjištění vrchního soudu byl V. Ch. vzat do přísahy jako lesní hajný, zřejmě na tom základě, že nejen podle výpovědi V. Ch., ale též podle jím předloženého vysvědčení o přísaze složil přísahu jako lesní hajný dne 20. ledna 1926. Podle zjištění krajského soudu konal V. Ch. též službu jako polní hajný pro obec N. Š., byv ustanoven za polního hlídače pro tuto obec. Jak posl. odstavec § 77 prováděcího nařízení čís. 48000/1894 k zákonu o polním hospodářství a polní policii zák. čl. XII/1894 předpisuje, netřeba agendou polního hajného pověřeného, už jednou spřísahaného, lesního hajného znova vzítí do přísahy. Poněvadž V. Ch. již roku 1926 přísahu jako lesní hajný složil, jsou námítky obžalované, beroucí v pochybnost povahu výkonu hajného jakožto úředního výkonu, bezdůvodné, neboť složená jím přísaha platila i pro výkon, o nějž v tomto případě šlo, totiž o zabavení husí obžalované a zahrnutí jich k starostovi.

Čís. 5083.

Zákon o trestu smrti.

V případech § 1 zák. čís. 91/1934 sb. z. a n. nelze použití předpisu § 338 tr. ř.; odvolání obžalovaného je přípustné jen, uložil-li mu soud v rozpětí hranic tam zmíněných (15—30 let) trest na svobodě vyšší než 15 let.

(Rozh. ze dne 19. září 1934, Zm I 749/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu porotního ze dne 7. června 1934, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., a odmítl v zasedání neveřejném odvolání obžalované z výroku o výši trestu.